

Libërarea condiționată în cazul infracțiunilor de corupție

Conditional liberation in the case of corruption offences

drd. **Lorena-Alexandra AVRAM***
Universitatea de Vest din Timișoara
Facultatea de Sociologie și Psihologie

Abstract

The article addresses the issue of the participation of the prosecutor from the National Anticorruption Directorate before the courts in the conditional liberation procedure, concluding that it has no objective justification, which makes this prosecutor to be treated as „special” and not as „specialized”.

Keywords: *conditional liberation; corruption offences; prosecutor; fairness of procedures; equality before the law.*

Rezumat

Articolul abordează tema participării procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție în fața instanțelor judecătorești în procedura liberării condiționate, concluzionând că aceasta nu are nicio justificare obiectivă, ceea ce face ca acest procuror să fie tratat ca unul „special” și nu ca unul „specializat”.

Cuvinte-cheie: *liberare condiționată; infracțiuni de corupție; procuror; echitatea procedurilor; egalitatea în fața legii.*

1. Infracțiunile de corupție

Infracțiunile de corupție sunt reglementate în prezent în art. 289-292 din Codul penal, precum și în art. 10-13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție¹. Ele au ca obiect juridic comun relațiile sociale privind prestigiul unor instituții, onestitatea și probitatea funcționarilor publici și a altor persoane care își desfășoară activitatea în cadrul acestora, relații care sunt incompatibile cu obținerea unor foloase necuvenite în legătură cu îndatoririle de serviciu².

Noțiunea de „corupție” cunoaște o definiție oficială realizată în art. 2 din Convenția civilă privind corupția³, care statuează că „prin corupție se înțelege faptul de a solicita, de a oferi, de a da sau de a accepta, direct sau indirect, un comision ilicit sau un alt avantaj necuvenit sau promisiunea unui asemenea avantaj necuvenit care afectează exercitarea normală a unei funcții sau comportamentul cerut beneficiarului comisionului ilicit sau al avantajului necuvenit sau al promisiunii unui asemenea avantaj necuvenit”.

În literatura de specialitate românească s-a arătat că, „în accepțiunea Codului penal, corupția constituie fapta funcționarului public care, în schimbul unor sume de bani sau al altor foloase necuvenite,

* lorena.avram92@e-uvv.ro

¹ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000.

² C. Rotaru, A.-R. Trandafir, V. Ciolei, *Drept penal. Partea specială II. Curs tematic*, Editura C. H. Beck, București, 2018, p. 213. Într-o altă opinie s-a susținut că obiectul juridic al acestor infracțiuni „este constituit din relațiile sociale care se dezvoltă și se desfășoară în legătură cu ocrotirea valorii sociale pe care o reprezintă interesul public, în sensul desfășurării cu probitate a atribuțiilor de serviciu de către funcționarii publici (sau alte persoane asimilate)”. În acest sens, a se vedea Gh. Ivan, *Infracțiuni de corupție*, în G. Antoniu, T. Toader (coord.), *Explicațiile noului Cod penal*, Editura Universul Juridic, București, 2016, vol. IV, p. 182.

³ Convenția civilă privind corupția a fost adoptată sub egida Consiliului Europei la Strasbourg, la 4 noiembrie 1999, fiind ratificată de România prin Legea nr. 147/1992, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 260 din 18 aprilie 2002.

își «comercializează» funcția pe care o exercită, în interesul său sau al altuia; sau care abuzează de funcțiile sau resursele publice, în scopul obținerii unor beneficii private”⁴.

Infrațiunile de corupție pot fi clasificate din mai multe puncte de vedere. Există, în primul rând, o clasificare legală a acestor infrațiuni. Astfel, în conformitate cu dispozițiile art. 5 alin. (1) și (2) din Legea nr. 78/2000, astfel cum aceasta a fost modificată prin Legea nr. 187/2012⁵, „sunt infrațiuni de corupție infrațiunile prevăzute la art. 289-292 din Codul penal, inclusiv atunci când acestea sunt comise de persoanele prevăzute la art. 308 din Codul penal”, iar în înțelesul aceleiași legi, „sunt infrațiuni asimilate infrațiunilor de corupție infrațiunile prevăzute la art. 10-13”. Prin urmare, legiuitorul, chiar prin textul art. 5 din Legea nr. 78/2000, amplasat în Capitolul III – Secțiunea 1 intitulată „Categoriile de infrațiuni”, a înțeles să clasifice infrațiunile reglementate de această lege în două mari categorii – infrațiuni de corupție și infrațiuni asimilate celor de corupție⁶.

O altă clasificare, realizată în funcție de competența organelor de urmărire penală chemate să realizeze urmărirea penală și caracterul lor specializat sau nu, vizează împărțirea în infrațiuni de mare corupție și infrațiuni de mică corupție. Astfel, sunt infrațiuni de mare corupție infrațiunile date în competența de urmărire penală a Direcției Naționale Anticorupție (DNA), potrivit dispozițiilor art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție⁷, aprobată prin Legea nr. 503/2002⁸. Infrațiunile de corupție date în competența de urmărire penală a parchetelor de pe lângă tribunale sunt, prin urmare, considerate infrațiuni de mică corupție.

În conformitate cu dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență nr. 43/2002, competența Direcției Naționale Anticorupție se stabilește după două criterii: conform dispozițiilor lit. a) a alin. (1), „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infrațiunii de corupție” care trebuie să fie „mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro”, iar conform dispozițiilor lit. b) a alin. (1), calitatea persoanei, „indiferent de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infrațiunii de corupție”⁹. Astfel, vor fi infrațiuni de mare corupție cele care sunt comise de către: „deputați; senatori; membrii din România ai Parlamentului European; membrul desemnat de România în Comisia Europeană; membri ai Guvernului, secretari de stat ori subsecretari de stat și asimilații acestora; consilieri ai miniștrilor; judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și ai Curții Constituționale; ceilalți judecători și procurori; membrii Consiliului Superior al Magistraturii; președintele Consiliului Legislativ și locțiitorul acestuia; Avocatul Poporului și adjuncții săi; consilierii prezidențiali și consilierii de stat din cadrul Administrației Prezidențiale; consilierii de stat ai prim-ministrului; membrii și auditorii publici externi din cadrul Curții de Conturi a României și ai camerelor județene de conturi; guvernatorul, prim-viceguvernatorul și viceguvernatorii Băncii Naționale a României; președintele și vicepreședintele Consiliului Concurenței; ofițeri, amirali, generali și mareșali; ofițeri de poliție; președinții și vicepreședinții consiliilor județene; primarul general și viceprimarii municipiului București; primarii și viceprimarii sectoarelor municipiului București; primarii și viceprimarii municipiilor; consilieri județeni; prefecti și subprefecti; conducătorii autorităților și instituțiilor publice centrale și locale și persoanele cu funcții de control din cadrul acestora, cu excepția conducătorilor autorităților și instituțiilor publice de la nivelul orașelor și comunelor și a persoanelor cu funcții de control din cadrul acestora; avocați; comisarii Gărzii Financiare; personalul vamal; persoanele care dețin funcții de conducere, de la director inclusiv, în cadrul regiilor autonome de interes național, al companiilor și societăților naționale, al băncilor și al societăților comerciale la care statul este acționar majoritar, al instituțiilor publice care au atribuții în procesul de privatizare și al unităților centrale financiar-bancare; persoanele prevăzute la art. 293 și 294 din Codul penal”.

---

⁴ Gh. Ivan, *op. cit.*, p.177.

⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012.

⁶ A. Fanu-Moca, *Drept penal. Partea specială II*, Editura C. H. Beck, București, 2019, p. 128.

⁷ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002. Ulterior, denumirea instituției a fost modificată de două ori, în Departamentul Național Anticorupție și, ulterior, în Direcția Națională Anticorupție.

⁸ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002.

⁹ A. Fanu-Moca, *op. cit.*, p. 128.

Prin excludere, mica corupție este reprezentată de infracțiunile date, în conformitate cu dispozițiile art. 56 alin. (3) lit. b) raportat la art. 36 alin. (1) lit. a) C. pr. pen., în competența de urmărire penală a parchetelor de pe lângă tribunale.

O altă clasificare a infracțiunilor de corupție a fost realizată în literatura de specialitate în funcție de criteriile instituite de Convenția penală privind corupția¹⁰, care împarte corupția în două categorii: corupția activă, reglementată de art. 2 și, respectiv, corupția pasivă, reglementată de art. 3. Astfel, „*corupția activă* reprezintă promisiunea, oferirea sau darea cu intenție de către persoane, direct sau indirect, a unui folos necuvenit unui funcționar public, pentru sine sau pentru altul, în vederea îndeplinirii sau abținerii de la îndeplinirea unui act în exercițiul funcției sale câtă vreme *corupția pasivă* reprezintă solicitarea ori primirea cu intenție de către un funcționar public, direct sau indirect, a unui folos necuvenit, pentru sine sau pentru altul, sau acceptarea unei oferte sau promisiuni a unui astfel de folos, în vederea îndeplinirii ori abținerii de la îndeplinirea unui act în exercițiul funcțiilor sale”.

Combaterea fenomenului corupției, considerat un flagel al civilizației actuale, a fost declarată o chestiune prioritară de politică penală în România, ceea ce a condus la instituirea ca organ special de urmărire penală a Direcției Naționale Anticorupție în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și a unor reguli procesuale speciale care implică, printre altele, participarea în toate fazele procesului penal, în cazul infracțiunilor instrumentate în faza de urmărire penală de către această structură de parchet a unui procuror din cadrul acesteia.

Odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală, art. 36 alin. (1) lit. c) din acesta a prevăzut competența de judecată în primă instanță a tribunalelor pentru „infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau Direcția Națională Anticorupție, dacă nu sunt date prin lege în competența altor instanțe ierarhic superioare”. Prin urmare, chiar dacă, în funcție de infracțiunea ce face obiectul judecății, ar fi atrasă competența materială a judecătorei datorită faptului că urmărirea penală a fost efectuată de procurori din cadrul celor două direcții specializate din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție¹¹, competența de judecată în primă instanță va reveni tribunalului.

2. Particularități ale procedurii liberării condiționate. Participarea procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție

Procedura liberării condiționate este reglementată de dispozițiile art. 587 C. pr. pen.¹². În acord cu aceste dispoziții, liberarea condiționată se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripție se află locul de deținere.

Conform dispozițiilor alin. (2) al aceluiași articol, când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită. Termenul nu poate fi mai mare însă de un an și curge întotdeauna de la rămânerea definitivă a hotărârii.

În ceea ce privește calea de atac ce poate fi formulată împotriva hotărârii pronunțate de prima instanță în această materie, alin. (3) prevede că aceasta „poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de trei zile de la comunicare. Contestația formulată de procuror este suspensivă de executare”.

---

¹⁰ Sub egida Consiliului Europei a fost adoptată la Strasbourg, la 27 ianuarie 1999, Convenția penală privind corupția, intrată în vigoare la data de 1 iulie 2002, ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 65 din 30 ianuarie 2002.

¹¹ Așa cum s-a susținut în doctrină, „în acest caz, competența va reveni tribunalului în toate cazurile în care actul de sesizare a instanței aparține DIICOT sau DNA”. În acest sens, Gh. Mateuț, *Procedură penală. Partea generală*, Editura Universul Juridic, București, 2019, p. 340, nota 2.

¹² Art. 588 C. pr. pen. reglementează procedura de anulare și revocare a liberării condiționate.

După rămânerea ei definitivă, o copie de pe hotărârea judecătorească prin care s-a dispus liberarea condiționată se comunică serviciului de probațiune competent, precum și unității de poliție în a cărei circumscripție locuiește cel eliberat.

Așa cum rezultă din lectura dispozițiilor art. 587 C. pr. pen., procedura liberării condiționate poate cunoaște două etape procesuale. Astfel, prima etapă vizează dezbateră cererii sau propunerii de liberare condiționată, care este întotdeauna de competența judecătorei „în a cărei circumscripție se află locul de deținere” și o etapă de control judiciar desfășurată pe calea contestației în fața tribunalului „în a cărei circumscripție se află locul de deținere”, termenul de declarare a căii de atac a contestației fiind unul scurt – de trei zile. Este ușor de remarcat că întreaga procedură de liberare condiționată se desfășoară cu celeritate, termenele reglementate în materie fiind scurte.

În ceea ce privește noțiunea de instanță în a cărei circumscripție se află locul de deținere, Înalta Curte de Casație și Justiție – Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit prin Decizia nr. 15 din 17 septembrie 2018¹³: „Instanța competentă să soluționeze cererile formulate de persoanele condamnate în cursul executării pedepsei este instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere la data formulării cererii, indiferent dacă locul de deținere este reprezentat de penitenciarul stabilit inițial sau de penitenciarul stabilit prin transferarea definitivă ori temporară a persoanei condamnate”.

Pentru a pronunța această soluție interpretativă, instanța supremă a reținut în esență: „Criteriul locului de deținere în care execută pedeapsa persoana condamnată la data formulării cererii, ca loc de deținere pe baza căruia se determină instanța competentă, presupune că transferarea persoanei condamnate ulterior datei formulării cererii într-un alt penitenciar nu are aptitudinea de a modifica instanța competentă și nu poate avea ca efect declinarea competenței.

În măsura în care se admite că transferarea persoanei condamnate ulterior datei formulării cererii într-un alt penitenciar nu are aptitudinea de a modifica instanța competentă, trebuie să se admită, pentru identitate de rațiuni, că nici executarea pedepsei într-un alt penitenciar anterior formulării cererii nu are aptitudinea de a modifica instanța competentă”¹⁴.

Așa cum rezultă în mod indiscutabil din dispozițiile art. 587 coroborate cu cele ale art. 35 alin. (2) C. pr. pen., judecătoria este întotdeauna instanța competentă să judece cererile sau propunerile de liberare condiționată.

Având în vedere principiul conform căruia în ședințele de judecată participă procurorul de la parchetul ce funcționează pe lângă instanța respectivă, ar trebui ca întotdeauna la soluționarea unei cereri sau propuneri de liberare condiționată să participe, în primă instanță, procurorul de la parchetul de pe lângă judecătoria respectivă, iar în faza de contestație, procurorul de la parchetul de pe lângă tribunalul respectiv.

De la această regulă există o singură excepție întemeiată pe interpretarea dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. c²) din Ordonanța de urgență nr. 43/2002, conform căreia printre atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție se regăsește și „participarea, în condițiile legii, la ședințele de judecată”. În temeiul acestei dispoziții, în cazul judecării cererilor sau propunerilor de liberare condiționată vizând persoane condamnate pentru infracțiuni pentru care trimiterea în judecată a fost realizată de Direcția Națională Anticorupție atât în faza de primă instanță, cât și în faza contestației, participă procurorul din cadrul acestei direcții.

În ceea ce privește cealaltă direcție specializată de parchet – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT) –, în conformitate cu dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență nr. 78/2016¹⁵, aprobată prin Legea nr. 120/2018¹⁶, printre atribuțiile acesteia se regăsește și „participarea la ședințele de judecată, cu

---

¹³ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 22 octombrie 2018.

¹⁴ În acest sens, Înalta Curte a mai statuat că o altfel de interpretare „ar pune în discuție criteriul locului de deținere în care persoana condamnată execută pedeapsa la data formulării cererii ca unic criteriu rezultat din dispozițiile Codului de procedură penală, cu efecte în determinarea instanței competente în toate ipotezele în care intervin schimbări ale locului de deținere în cursul executării pedepsei și cu consecința generării unor declinări succesive de competență”.

¹⁵ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 22 noiembrie 2016.

¹⁶ Publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 472 din 7 iunie 2018.

excepția fazei de executare a pedepsei, în cauzele pentru care procurorii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism au sesizat instanțele de judecată ori au exercitat căile de atac ori în alte situații în care participarea procurorului este obligatorie în raport cu infracțiunile date de prezenta ordonanță de urgență în competența direcției”¹⁷ (s.n. – A.L.A.). Legiuitorul a exclus *expressis verbis* prin aceste dispoziții participarea procurorilor din cadrul DIICOT la ședințele de judecată din faza procesuală de executare, inclusiv la ședințele de judecată vizând soluționarea propunerilor sau cererilor de liberare condiționată, atât în primă instanță, cât și în contestație.

Câtă vreme, în ceea ce privește Direcția Națională Anticorupție, nu există instituită pe cale de excepție neparticiparea procurorului din cadrul acesteia la ședințele de judecată în „faza de executare a pedepsei”, în contextul reglementar actual, la toate ședințele de judecată vizând dezbaterile cererilor sau propunerilor de liberare condiționată, indiferent de faza în care se află acestea – primă instanță sau contestație –, trebuie să participe procurorul din cadrul acestei direcții atunci când în cauzele respective sesizarea instanței sau, după caz, exercitarea căilor de atac s-a făcut de către procurorii Direcției Naționale Anticorupție.

3. Consecințele participării procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție în procedura liberării condiționate

În mod primordial, apreciem că participarea procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție nu are nicio justificare procesuală, ba, mai mult, ar putea ridica întrebări pe tărâm constituțional, cu atât mai mult cu cât în funcție de calitatea specială a procurorului din cadrul acestei direcții (precum și a celui din cadrul DIICOT) a fost stabilită și competența de primă instanță a tribunalului, în conformitate cu dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. c) C. pr. pen.

Mai mult decât atât, în cazul în care procurori din cadrul DIICOT au realizat trimiterea în judecată, atunci când se discută liberarea condiționată, în fața instanțelor nu va participa procurorul din cadrul acestei structuri specializate de parchet, ci procurorul de pe lângă instanța competentă material (judecătorie, respectiv tribunal în faza contestației).

O chestiune paradoxală, care arată în mod indiscutabil că participarea procurorului din cadrul DNA în cauzele vizând liberarea condiționată nu este legată de infracțiunea de corupție și caracterul „special” al acesteia, ci de caracterul „special” al procurorului, apare atunci când procurori din cadrul DIICOT trimit în judecată inculpați pentru săvârșirea unor infracțiuni de corupție, situație în care nu participa nici procurorul din cadrul DNA (deși infracțiunea respectivă intră în competența acestei structuri de parchet), nici procurorul din cadrul DIICOT, ci procurorul din cadrul parchetului de pe lângă judecătorie, respectiv cel din cadrul parchetului de pe lângă tribunal, în faza contestației.

În același sens este de menționat și ipostaza procesuală în care se judecă cererea sau propunerea de liberare condiționată din executarea unui mandat emis în urma contopirii unor pedepse anterior pronunțate în cauza în care trimiterea în judecată s-a realizat de procurori din cadrul DNA cu pedepse pronunțate în cauza în care trimiterea în judecată s-a realizat de procurori din alte structuri de parchet. În această situație, cererea/propunerea de liberare condiționată se va judeca cu participarea procurorului din cadrul parchetului de pe lângă judecătorie.

Aceste ipoteze procesuale justifică odată în plus faptul că nu infracțiunea/infracțiunile care atrag competența DNA, ci calitatea procurorului este cea care primează în stabilirea procurorului care participă la judecarea cererilor/propunerilor de liberare condiționată, ceea ce atrage, în lipsa unei justificări obiective, consecințe de neconstituționalitate vizând egalitatea în fața legii cu impact în ceea ce privește tratamentul procesual egal în situații identice.

---

¹⁷ În forma lui originală, adoptată prin Ordonanța de urgență nr. 78/2016, art. 2 alin. (1) lit. d) avea următorul cuprins: „Participarea la ședințele de judecată în cauzele pentru care procurorii Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism au sesizat instanțele de judecată ori au exercitat căile de atac ori în care, potrivit legii, participarea procurorului este obligatorie în raport cu infracțiunile date de prezenta ordonanță de urgență în competența direcției”.

Acest fapt înfrânge chiar ideea pentru care a fost adoptat art. 36 alin. (1) lit. c) C. pr. pen., în contextul în care legiuitorul a stabilit competența de primă instanță a tribunalului pe cale de excepție, luând în considerare calitatea procurorului care realizează trimiterea în judecată și nu infracțiunile ce fac obiectul judecării și nici calitatea persoanei. Acest demers a avut în vedere faptul că în cazul DNA și, respectiv, al DIICOT prezența procurorului la judecata cauzei ar fi ocazionat deplasarea procurorilor specializați și în fața judecătorilor competente teritorial să judece în primă instanță cauze vizând anumite infracțiuni date în competența de urmărire penală a acestor structuri de parchet, ceea ce presupunea o reală risipă de timp și de personal. Aceasta mai ales că judecătorii, fiind instanțele cu rangul cel mai mic în structura piramidală a justiției, sunt și cele mai numeroase și mai răspândite. Din acest punct de vedere, dispozițiile art. 36 alin. (1) lit. c) C. pr. pen. au o anumită justificare obiectivă, iar criticile legate de acest demers pot fi înlăturate de argumentul că echitatea procedurilor nu este afectată în contextul în care instanța care urmează să judece cauza în temeiul acestui text procesual este una superioară celei competente material după natura infracțiunii¹⁸.

Revenind la procurorul din cadrul DNA, este de observat faptul că, în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență nr. 43/2002, competența de urmărire penală a acestuia este legată de „infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare”, săvârșite în vreuna dintre condițiile reglementate de lit. a) și b) ale aceluiași text, ceea ce activează dispozițiile art. 29 din Legea nr. 78/2000, conform cărora „pentru judecarea în primă instanță a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege se constituie complete specializate”¹⁹. Se observă iarăși o discrepanță majoră între judecata în primă instanță a cauzelor în care trimiterea în judecată a fost realizată de procurori DNA, când cauza se judecă în completuri specializate organizate la nivelul tribunalului, curților de apel sau al Înaltei Curți de Casație și Justiție, și judecata realizată în procedura liberării condiționate cu participarea procurorului din aceeași structură specializată de parchet, când judecata se realizează de un complet nespecializat pe acest temei.

4. Concluzii

Ipotezele procesuale mai sus analizate conduc în mod clar la concluzia că, în câmpul procedurii liberării condiționate, procurorul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție este tratat nu ca un procuror specializat, ci ca un procuror „special”. Această concluzie se desprinde din aceea că participarea acestuia la dezbateri atât în fața judecătoriei, cât și în fața tribunalului, în faza contestației, nu are nicio justificare obiectivă, doar una legată de impactul psihologic creat în relație cu „campania anticorupție”, aspect care ar trebui să fie străin oricărei proceduri judiciare.

De lege ferenda, apreciem că ar trebui adoptate și în ceea ce privește Direcția Națională Anticorupție dispoziții similare celor ale art. 2 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență nr. 78/2016, aprobată prin Legea nr. 120/2018, care reglementează competența Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în materia participării la ședințele de judecată, cu preluarea excepției care vizează „faza de executare a pedepsei”. Aceasta ar pune capăt catalogării procurorului din cadrul Direcției Naționale Anticorupție drept un participant cu caracter „special” în cadrul procedurii liberării condiționate, restabilind echilibrul procesual și salvagardând echitatea procedurilor și egalitatea în fața legii a condamnaților ale căror cereri/proponeri de liberare condiționată se judecă.

---

¹⁸ Aceeași filozofie a legiuitorului se regăsește și în materia nulității absolute, dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. b) C. pr. pen. prevăzând drept caz de nulitate absolută expresă „competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente” (s. n. – A.L.A.).

¹⁹ Pentru modalitatea de aplicare a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 78/2000 a se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 3 iulie 2019 asupra cererii de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională dintre Parlamentul României, pe de o parte, și Înalta Curte de Casație și Justiție, pe de altă parte (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 10 octombrie 2019).